

Rebecca Yarros

WILDER

Het gevaarlijkste dat hij ooit heeft gedaan?
Vallen voor haar

THE RENEGADES

WILDER

Eerder verschenen van deze auteur
bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Onverminderd (Flight & Glory 1)

Onbereikbaar (Flight & Glory 2)

Onverwacht (Flight & Glory 3)

Onweerstaanbaar (Flight & Glory 4)

Rebecca Yarros

WILDER

The Renegades – boek 1

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401910835
ISBN e-book 9789401910842
NUR 340

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Wilder*,
© 2016 Rebecca Yarros

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Rights Mix, Verona (I),
in samenwerking met Entangled Publishing, L.L.C. in de Verenigde Staten.

Vertaling Bart Gijsbertsen, Havana Tekst
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto iStockphoto.com / Andrey Danilovich

www.rebeccayarros.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Voor Emily 'Leah' Byer.
Ik kan me geen wereld voorstellen zonder jou
als mijn beste vriendin.

HOOFDSTUK 1

Leah

Port of Miami

De lift was benauwd en ronduit broeierig. Hij was volgeladen met nog vier andere studenten, met bagage en de onmiskenbare smaak van avontuur en zout water.

Met een *pling* gingen de liftdeuren naar de tiende etage open en de piccolo stapte uit met mijn bagage. Kon je ze wel piccolo noemen als ze op een cruiseschip werkten? Stewards? Ik had het eigenlijk moeten weten, aangezien dit schip voor de komende negen maanden mijn thuis zou zijn.

‘Wacht,’ zei ik, terwijl ik hem achternaliep. ‘Dit is niet mijn verdieping.’

‘We zitten goed, hoor,’ beloofde hij me in zijn witte uniform en met een grijns. ‘Ik heb jouw hut hier verderop, Miss Baxter.’

Ik bladerde door mijn mapje, terwijl ik mijn best deed om niet over mijn eigen voeten te struikelen, of over de andere studenten die op verhuisdag de nauwe gang bevolkten. ‘Zie je wel?’ vroeg ik, wapperend met het document uit de sectie over verblijf en maaltijden. ‘Ik zou op de vierde verdieping moeten zitten.’

Tussen de ratten. Ik lachte in mezelf en omzeilde een bezwete jongen, die in een hemd met de Griekse letters van een of andere sociëteit een koffer een kamer rechts van mij binnen werkte.

‘Ik plaats je op dit dek,’ antwoordde hij, waarbij hij mijn terminologie corrigeerde. ‘Weet je of je kamergenoot er al is?’

‘Ze heeft drie dagen geleden de ziekte van Pfeiffer gekregen.’ En ik miste haar nu al, mijn beste vriendin. Ik voelde me bovendien schuldig. Zorgde haar moeder wel goed voor haar? Kreeg ze wel voldoende rust? Ze had de afgelopen twee jaar zo goed voor mij gezorgd toen ik haar nodig had en nu had ik haar gewoon achtergelaten.

Dat had ze je ook opgedragen.

Gezien het feit dat ik de afgelopen twee jaar de deur niet uit ben geweest zonder de aansporing van Rachel – alleen maar uit bed komen was in het begin bijna onmogelijk geweest – kon ik nauwelijks geloven dat ik echt zonder haar was gegaan.

Maar ik moest haar wel gelijk geven – mijn eigen leven leiden, wilde niet zeggen dat ik minder van hem hield. Het betekende alleen maar dat ik ook van mezelf hield.

‘O, wat jammer. Heeft ze wel restitutie ontvangen?’ vroeg hij, terwijl hij een andere groep voor ons liet passeren om hun hut binnen te gaan.

‘Nee, ze komt het volgende trimester.’ Godzijdank was het Study at Sea-programma in trimesters ingedeeld, want anders had Rachel tot januari moeten wachten. Nu kon ze in november aansluiten, in Abu Dhabi.

Abu Dhabi. De toelating tot dit programma – een vol academisch jaar op een cruise rond de wereld – was onwerkelijk geweest. Maar nu maakte ik het echt mee. Ik was in Miami en nam voor negen hele maanden afscheid van de VS. Ik had me alleen nooit voorgesteld dat ik het in m’n eentje zou doen. Dat had ik trouwens ook niet gewild.

Maar daar was het me in dit programma juist om te doen geweest, toch? Ik moest uit de comfortzone stappen waar ik me de laatste twee jaar in had genesteld en het zou ook een geweldige plus zijn als ik verder wilde studeren in International Relations.

Bovendien kon Rachel niet de rest van mijn leven mijn hand vasthouden.

‘Hier is het,’ zei de steward, die met de keycard morrelde terwijl we in de achterkant – het achterstevan, verbeterde ik mezelf – van het schip aankwamen.

Twee meiden in korte jurkjes liepen tegen me op en verontschuldigde

den zich in het voorbijgaan. Ze giechelden met een onbezorgdheid waar ik een beetje jaloers op was en gingen de hut binnen in de hoek tegenover die van mij.

‘Sorry hoor,’ verontschuldigde de steward zich. ‘Dit is pas mijn tweede dag aan boord en ik ben nog niet zo handig met de sloten.’ Hij haalde opgelucht adem toen het slot open klikte.

‘Geeft niks,’ zei ik, terwijl hij de deur voor me openhield. ‘Dank je wel, Hugo,’ voegde ik eraan toe, nadat ik het groene naambordje aan zijn overhemd had gelezen.

‘Graag gedaan,’ zei hij, terwijl ik hem passeerde en de hal van de suite binnenliep.

Holy shit.

‘Ja, dat was ook mijn reactie,’ zei hij met een ingehouden lachje.

‘O, zei ik dat hardop?’ vroeg ik, verder afgeleid door de marmeren vloeren en de enorme afmetingen van de suite.

Zijn bruine kijkers glommen van plezier. ‘Het is jouw hut. Vloek maar zoveel je wilt. Hier is de garderobe.’ Hij wees naar een deur rechts.

Garderobe? Mijn hele kamer zou hierin passen. Ik filterde hem weg en keek rond. Er waren twee slaapkamers aan de rechterkant, verbonden door een grote badkamer met dubbele wastafels, een douche en een whirlpool. Dit meen je niet.

Ik tilde mijn kin van mijn schoenen, terwijl ik nog verder de suite binnenliep. Er was een eetkamer met een tafel voor zes en een woonkamer met soepele, boterzachte leren banken en een breedbeeld-tv. Maar het was niet de ruimte waardoor ik sprakeloos was, het was het uitzicht uit de kamerhoge ramen die deze prachtige suite omgaven. Hoe zou het zijn als je hier de komende negen maanden iedere ochtend mee wakker kon worden? Om die enorme deuren naar het balkon door te lopen en te baden in de zon?

Om het soort persoon te zijn die zelfs maar zou kunnen overwegen om de prijs voor zoiets even af te tikken?

Het was allemaal perfect, maar het was niet van mij.

Als dit ook maar voor een week op mijn rekening zou gaan, kon ik al mijn spaargeld tot op de laatste dollar vaarwel zeggen.

‘Hugo, ik hoor hier niet te zijn. Ik zit in het Study at Sea-programma. Ik moet op dek vier zijn.’

Hij stopte even met het inspecteren van de voorraad van mijn minibar en keek me aan. ‘Ja, dat weet ik.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik bedoel dat ik weet dat je in het programma zit. Ikzelf ook. Maar hier moet je toch echt zijn, geloof me. Je bent privélerares, toch?’

Ik knikte. Dat was het aanbod geweest dat me wakker had geschud, dat me dit jaar weer tot leven had gewekt: als ik één student op de *Athena* bijles zou geven, zouden niet alleen mijn collegegeld, veldonderzoek en kost en inwoning worden betaald, maar het programma zou hetzelfde doen voor Rachel. Zodra ik mezelf ervan had verzekerd dat het niet om een of andere wrede grap ging, had ik mezelf in mijn arm geknepen en de papieren getekend. Met mijn ouders die bedolven waren onder torenhoge medische rekeningen en de verklaring van Rachels superstrenge ouders dat zij alleen maar mee mocht als ik ook ging... nou ja, alle puzzelstukjes vielen gewoon precies op hun plaats.

‘Nou, dan is dit jouw hut.’

‘Dat kan niet,’ protesteerde ik, kijkend naar de kroonluchter. *Serius? Een fucking kroonluchter?* ‘Krijgt elke privélerares een suite? Zelfs met een schip dat zich richt op rijkeluijskinderen kan ik me toch niet voorstellen dat het programma zo zwaar om privéleraren verlegen zit.’

Hij stond op en lachte. ‘Nee, alleen jij. Kies maar een slaapkamer. Of bekijk het balkon. Ik zal Mrs. Trenton even inseinen, als je je daar beter door voelt.’

‘Dat zou fijn zijn, ja, dank je.’ Ik koos het balkon. De middag liep op zijn eind – de lucht was nog zwoel toen ik de zware glazen deur openschoof en op het gepolijste houten dek stapte. Augustus in Miami was net een oven en het hielp niet om er een spijkerbroek in te dragen. Ik bond mijn dikke haar in een slordige knot om het uit mijn nek weg te krijgen en schuifelde naar de gladde reling, om te kijken hoever ik durfde. Daar was het deze trip om te doen, toch? Maar ik kreeg het met elke stap benauwder en toen het water tien verdiepingen beneden me in het zicht kwam, leek het geraas in mijn oren iets te veel op de wind door een kloof in Californië en wat te weinig op een zacht briesje in

Miami. *Niet nu. God, niet nu.* Ik luisterde naar de waarschuwing van mijn lichaam en trok me terug van de misselijkmakende hoogte. *Er nog niet helemaal klaar voor dus.* Maar ik had negen maanden de tijd op dit schip en misschien zou het me tegen het einde wel lukken, als ik elke dag een stukje verder probeerde. Tot die tijd... nou ja, bleef ik nog maar mooi een eindje weg.

Het was een schitterende ruimte met een armada van loungestoelen met plofkussens en een vrij uitzicht op de rechterkant – stuurboordzijde – van het schip naar beneden.

Een kleine tien meter verderop leunde een andere student tegen de reling, zijn sterk gebruikte, afgetrainde, getatoeëerde lijf publiekelijk tentoongesteld in niks anders dan een donkerblauwe board short met een soort alohaprint, die laag om zijn heupen hing.

Ik staarde onverholen naar de scherpe aftekening van zijn spieren, van zijn goddelijke wasbord tot de manier waarop zijn biceps zich aanspannen, met die tattoos die golfd en toen hij zich met een zucht van de reling afzette, zijn handen door zijn ravenzwarte haar haalde en achter zijn hoofd vouwde.

Hij was *hot*. En niet zomaar een beetje hot, maar echt op een ik-kan-je-met-één-blik-laten-klaarkomen-manier. Hij had verdomme nog niet eens mijn kant uit gekeken en ik was al halverwege.

Doe normaal zeg.

Ik schudde mijn hoofd en rukte mijn ogen van hem los. Wat had het voor zin om te dromen van een prijs die zo onbereikbaar was, dat het eigenlijk niks meer met sport te maken had. Trouwens, van wat voor sport kreeg een jongen eigenlijk zo'n lichaam? Waar iedere spier een doel diende?

Mijn blik keerde terug naar de vreemdeling en bewonderde de krachtige gelaatstreken die ik hiervandaan kon ontwaren, de tattoos die met zijn huid meebewogen.

Niet voor jou. Nee, natuurlijk niet, maar nog even loeren kon heus geen kwaad. Godsamme, het bevestigde op zijn minst dat mijn seksdrive nog werkte... en momenteel blijkbaar op volle toeren.

Hij leek bedachtzaam, alsof hij een onmogelijke, Atlaswaardige last op zijn schouders droeg. En hoewel ik me ergens afvroeg wat iemand

als hij nou voor zorgen kon hebben, voelde ik ook ergens de drang om hem te troosten.

Toen betrapte hij me.

Ik negeerde mijn vluchtreflex en dwong mezelf om zijn blik over de afstand die tussen ons lag vast te houden. Hij hield zijn hoofd schuin, alsof hij zich afvroeg of hij me kende, en glimlachte.

Jep. Mijn seksdrive deed het nog.

Godver, hij was niet alleen hot, hij was ook echt mooi.

Achter hem ging de deur open en verscheen een godin met lange blonde haren en nog langere benen aan dek. Hij draaide zich naar haar om en zijn hele houding drukte nog maar één ding uit: overmoed.

‘Klaar?’ vroeg ze. Zelfs haar stem klonk geweldig.

Ik keerde me van het evidente stelletje af en werd gered door Hugo, die de deur opende. ‘Miss Baxter?’

‘Leah,’ verbeterde ik hem.

‘Leah, Mrs. Trenton is er.’ Hij hield de deur voor me open en ik liep erdoor, terwijl ik in gedachten al deze overdaad – inclusief die lekkere vreemdeling – vaarwel kuste.

Er boog zich een blonde vrouw van middelbare leeftijd in een mantelpakje over een stapel papieren aan mijn eettafel. *De eettafel, niet de jouwe. Wen er maar niet aan.*

‘Miss Baxter.’ Ze begroette me met een lach en een uitgestoken hand, die ik schudde. ‘Ik begrijp dat je niet tevreden bent met deze kamer?’

Ik voelde mezelf onmiddellijk rood worden. ‘Nee, juist wel. Hij is schitterend, maar ik zou een meer centrale hut moeten hebben op het bemanningsdek. Is er nog een andere Leah Baxter aan boord?’

‘Nee hoor, dit was geen vergissing. De student die je lesgeeft, heeft verzocht om je hier te huisvesten, zodat hij je makkelijker binnen handbereik heeft, gezien zijn drukke schema.’

‘Maar wie zou zoiets nou doen?’

‘Paxton Wilder,’ antwoordde ze, met een glimlach die nog altijd stevig op haar gezicht stond.

‘Miss Baxter, welke slaapkamer wilde je hebben?’ vroeg Hugo vanuit de entree, met mijn bagage in zijn handen.

‘Geen een!’ riep ik. Binnen handbereik? Dacht die vent dat ik hem op zijn wenken ging bedienen? Hopelijk niet, want ik was dus echt niemands meisje.

‘Onzin, geef haar de grotere maar, want haar kamergenoot komt pas in november.’

‘Geen sprake van. Dit is Rachels droom en zij zou de grotere kamer moeten hebben.’

‘Uitstekend. De blauwe kamer dan, met het grotere balkon,’ antwoordde Mrs. Trenton.

Shit. Had ik nou per ongeluk de suite geaccepteerd? ‘Ik kan me dit niet permitteren,’ zei ik zacht.

‘O, daar zal ik het nog wel met de penningmeester over hebben. Goed dan, hier is je ID-kaart. Het is ook meteen je kamersleutel en toegang tot alle vip-privilegijs, zoals het vervroegd ontschepen voor veldwerk, dus raak hem niet kwijt. Hopelijk helpt het halskoord daarbij.’

Vip? Tenzij dat stond voor *very impoverished person* was dat kansloos. Maar ze gaf me de kaart en ja hoor, daar stond het: ELEANOR BAXTER, VIP. Het stond erop, pal naast de afzichtelijke pasfoto die ik in de crui-se terminal had gemaakt. Fijn, mijn normaal gesproken makkelijke bruine haar leek net een *before*-foto uit een makeoverprogramma.

‘Veel plezier aan boord, het komende jaar.’

Hoe ging ik er plezier aan beleven als ik het niet kon betalen? Voor ik er iets verstandigs tegen in kon brengen, was Mrs. Trenton echter al onderweg naar buiten.

‘Hugo, kan ik haar in jouw zorg achterlaten?’

‘Yes, ma’am,’ antwoordde hij, terwijl de deur achter haar dichtviel.

‘Hoe bedoelt ze, in jouw zorg?’ vroeg ik.

‘Jouw studentenbaan is om Mr. Wilder les te geven. De mijne is om jouw butler te zijn. Ik ben er om jou te helpen.’

Butler? Dat was de druppel. Ik was in een parallelle dimensie terechtgekomen. Ik probeerde mijn mond weer op te krikken vanaf mijn schoenen en slaagde er met moeite in om een semicoherente gedachte te produceren. ‘In welke kamer zit Mr. Wilder?’ bracht ik uit.

‘10-32,’ antwoordde hij.

Ik stond al in de gang voor hij was uitgesproken, met mijn ID om

mijn nek. ‘10-32,’ mompelde ik in mezelf, terwijl ik twee deuren verder liep naar die andere hoeksuite en er aanklopte.

Er klonk harde rockmuziek vanuit de kamer en ik klopte nog eens, harder deze keer.

‘Moment!’ zei een luide mannenstem. Even later deed een grote, kale vent open. ‘Kan ik iets voor je doen?’

‘Eh... ik kom voor Mr. Wilder?’

Hij bekeek me van top tot teen en trok een gezicht. ‘Niet zijn type, schatje. Sorry.’

Als mijn wangen net al gloeiden, stonden ze nu echt in de hens. ‘Ik ben er niet op uit om hem te scoren; ik ben z’n lerares.’ Ik rukte aan het koord om mijn nek en bungelde mijn ID voor zijn ogen.

Hij sperde zijn ogen open. ‘O, Miss Baxter? Hij maakt zich klaar, maar kom maar binnen. Wilder!’ riep hij, terwijl hij de deur achter me dichtdeed. ‘Ik ben Little John, trouwens.’

‘Aangenaam,’ zei ik, en ik beet mijn tong af om niet meteen te vragen waar Robin Hood zich verstopte.

Wilders suite was groter dan de mijne, wat gewoonweg verbluffend was. Wat moest iemand met zoveel ruimte? We kwamen via de entree in de enorme woonkamer en ik snoof. Er hing minstens een dozijn schaarsgeklede meiden in zijn bankstellen, drinkend uit plastic partybekers. Zoveel ruimte had je blijkbaar nodig als je met je eigen harem rondreisde.

Niet meteen een oordeel hebben.

Te laat.

Ik kon er niks aan doen. Ik was hier om serieus te studeren en te reizen en hij, nou ja... blijkbaar niet.

Ik keek op en zag hem de trap af komen. Ik zou misschien versted hebben gestaan van het feit dat zijn suite twee verdiepingen had, als ik niet aan de grond genageld stond door Mr. Onbereikbaar die met een grijns op me afkwam. *Dit meen je niet. Dit. Meen. Je. Niet.*

‘Balkonmeisje?’

O god, hij had me gezien. En die stem. Die was donker, een tikkie rauw en gruwelijk sexy. Bijna net zo sexy als de tattoo van een draak die zich ontrolde, vanaf zijn hart tot waar de staart langs zijn lik-

waardige buikspieren liep. *Niet likwaardig. Gewoon, niet. Echt niet.*

‘Eh, hoi.’ Jezusmina, hoe sneu kon je zijn? ‘Of, nee...’

Zijn onwijs sexy grijns werd nog breder. ‘Geen hoi?’

Ik knipperde. ‘Nee. Tuurlijk wel.’

‘Dan is er niks aan de hand.’

Een van de feestgangers kegelde me omver – recht tegen Wilder op. Hij ving me moeiteloos, met zijn handen stevig om mijn middel. Ik had een dikkere tanktop moeten dragen – de zijde-achtige stof van deze liet de warmte van zijn handen zomaar door en maakte elke zenuw in mijn huid wakker.

‘Alles goed?’ vroeg hij, waarbij hij de volle straal van zijn onvoorstelbaar blauwe ogen op me richtte. Magnetisch. Groots. Hypnotiserend. Dat waren allemaal betere woorden om de waanzinnige kleurschakeringen erin te omschrijven, of de manier waarop hij me zonder de minste moeite op mijn plek hield.

Mijn eerste indruk was juist geweest. Hij kon me waarschijnlijk met zijn ogen laten klaarkomen... en de juiste blik was nu op mij gericht, met alle precisie van een geleide raket naar mijn kruis.

Ik geloofde niet in liefde op het eerste gezicht. Zo dom was ik niet. Maar wetenschap? Biologie? Feromonen? Ja hoor, lust op het eerste gezicht, daar geloofde ik heilig in.

Woorden Leah. Vind ze.

‘O, je hebt je lerares gevonden,’ zei Little John, met een klap op Wilders schouder. ‘We moeten zo weg, dus bereid je voor.’

Wilder verstijfde en zette me voorzichtig van zich af. ‘Ben jij Eleanor Baxter?’

‘Leah,’ verbeterde ik hem automatisch, en ik haakte mijn duimen in de riemlussen van mijn broek.

‘Holy shit.’ Hij deed zijn ogen dicht.

‘Alles goed met jóú?’

Hij knikte, zijn ogen stijf dichtgeknepen. ‘Ik haal je alleen uit de neukbare categorie in m’n hoofd. Kost even een momentje.’

Wacht. Hij had verschillende categorieën? Of nee, correctie – ik had die gast nog maar nauwelijks ontmoet en hij had me al meteen in de *friendzone* gezet?

Maak kennis met *The Renegades*, en vooral met Wilder

Leah krijgt de kans om een jaar lang te studeren aan boord van een schip dat de hele wereld over vaart. Dan moet ze alleen wel een medestudent bijles geven én hij moet slagen. Lijkt haar geen probleem, want Leah is zelf een topstudent. Als iemand een ander iets kan bijbrengen, is zij het. Maar dan ontmoet ze haar leerling: Paxton **Wilder**. Hij is ongelooflijk aantrekkelijk, en ongelooflijk niet bezig met studeren. Wilder maakt deel uit van een stuntteam, *The Renegades*, en daar leeft hij voor. Het zal haar dus heel wat moeite kosten om hem iets bij te brengen. Maar misschien heeft hij haar ook wel wat te leren.

Wilder is het eerste deel van de *Renegades*-serie van Rebecca Yarros. Haar eerdere serie *Flight & Glory* ging over het leger en met de *Renegades*-serie neemt ze je mee naar de wereld van extreme sports.

‘Twee woorden: Paxton Wilder. Meer heb je niet nodig om dit boek op te pakken’
– KwanteinWonderland.com

Z&K

ISBN 9789401910835 NUR 340

www.zomerenkeuning.nl